

Ραδιο30|900

έκδοση δρόμου της συνέλευσης του πλάνου 30/900

| Δεκέμβρης - Γενάρης 2013-14 |

τεύχος #8

**ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΜΑΣΤΕ
ΑΚΟΜΑ ΠΙΟ ΦΘΗΝΟΙ
ΩΣ ΕΡΓΑΤΕΣ!**

**ΕΠΙΤΑΓΗ ΕΙΣΟΔΟΥ (VOUCHER) ΣΤΗΝ ΑΓΟΡΑ ΕΡΓΑΣΙΑΣ
ΓΙΑ ΑΝΕΡΓΟΥΣ ΝΕΟΥΣ 18 ΕΩΣ 29 ΕΤΩΝ**

ΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ Βασικές Ανάγκες & ΤΟ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑ ΕΡΓΑΣΙΑ

Το **ράδιο 30/900** "εκπέμπει" στους δρόμους της Αθήνας από τη **συνέλευση του πλάνου 30/900**. Είμαστε μια συνέλευση εργατών και εργατριών (άλλοι έχουμε δουλειά κι άλλοι όχι) που βρεθήκαμε με σκοπό να κουβεντιάσουμε και να δράσουμε με αποκλειστικό μπούσουλα την υπεράσπιση των ανεξάρτητων συμφερόντων της τάξης μας. Βλέπουμε -και ζούμε- την κρίση πρώτα και κύρια σαν επίθεση των αφεντικών με σκοπό την υποτίμησή μας. Κόντρα σ' αυτή την υποτίμηση, επιμένουμε και θέτουμε ως ζωτικής σημασίας για την τάξη μας ένα αίτημα ανατίμησης: **μείωση του εβδομαδιαίου χρόνου εργασίας στις 30 ώρες με ταυτόχρονη αύξηση του καθαρού βασικού μισθού στα 900 ευρώ.**

Όλα τα έξοδα τα πληρώνουμε απ' την τσέπη μας. Δεν έχουμε σχέσεις, και είμαστε εχθρικοί, με κόμματα, μντήια, μαφίες, εκκλησίες και κάθε άλλον τύραννο της ζωής μας. Όποιος και όποια βρει ενδιαφέρον σ' αυτά που γράφουμε, μπορεί να τα βγάλει φωτοτυπία και να τα μοιράσει εκεί που θα κρίνει. Επίσης μπορεί και να επικοινωνήσει μαζί μας, θα βρει το email όπως και περισσότερο υλικό στην ιστοσελίδα μας: **www.plano30900.gr.**

Στο προηγούμενο τεύχος του ράδιο30/900 μιλήσαμε για τις βασικές ανάγκες των σύγχρονων εργατών και εργατριών υποστηρίζοντας: α) ότι καθορίζονται από το βαθμό εξέλιξης των κοινωνικών σχέσεων και την επίδραση της τεχνολογίας, **και όχι από τα ελάχιστα απαιτούμενα που χρειάζεται κάποιος για να κρατηθεί ζωντανός**, και β) ότι το αδιαπραγμάτευτο αυτών των **σύγχρονων** βασικών αναγκών θα έπρεπε να αναδειχτεί από τη μεριά μας (γιατί ήδη γίνεται, αλλιώς απ' την ανάποδη - σα φιλιανθρωπία ή σαν εμπόριο) σε πρώτη γραμμή πολιτικό ζήτημα (δηλαδή πεδίο μάχης) μεταξύ αφεντικών και εργατικής τάξης.

Το πρώτο, αν και μοιάζει όχι τόσο αυτονόητο, δεν είναι και εξαιρετικά δύσκολο να το καταλάβουμε. Κανένας δεν επιλέγει σε ποια εποχή θα ζήσει, τι αντιλήψεις θα επικρατούν και τι εργαλεία θα χρησιμοποιούνται για να παράγεται ο υλικός πλούτος. Αυτά παρουσιάζονται σαν αντικειμενικές συνθήκες, που διαμορφώνουν όμως τον τρόπο που αντιλαμβανόμαστε τον κόσμο και κυριαρχούν στην καθημερινή ζωή. Στις μέρες μας πχ που οι αυτοκινητόδρομοι καλύπτουν πολλές φορές τα 2/3 της γεωγραφίας μιας πόλης, η δυνατότητα πρόσβασης στα μέσα μεταφοράς δεν είναι πολυτέλεια. Είναι βασικός παράγοντας διευκόλυνσης ή υποβάθμισης των σχέσεων.

Των σχέσεων στην εργασία: αν χρειάζονται 2 και 3 ώρες για το πηγαίνελα στη δουλειά, ώρες που δεν αναγνωρίζονται σαν εργάσιμες και αποτελούνται συνήθως από ρουτινιάρικες αυτοματοποιημένες πράξεις και στάσεις αναμονής, αυτό μακροχρόνια σου τσακίζει τα νεύρα. Αλλιώς και των κοινωνικών σχέσεων οποιουδήποτε είδους, ερωτικών, φιλικών κλπ, που φυσικά δεν περιορίζονται

χιλιομετρικά, και οι οποίες κάτω από την πίεση του εργασιακού ωραρίου ή του ψαξίματος για δουλειά έχουν λίγο καθημερινό χρόνο για να υπάρξουν. Η απουσία φτηνών και γρήγορων δημόσιων συγκοινωνιών ή ενός απλού προσωπικού μέσου μεταφοράς τις «τσιτώνει», λοιπόν, και τις περιθωριοποιεί. Το ίδιο συμβαίνει, ας πούμε, και με το ηλεκτρικό ρεύμα. Είναι τόσο «εξηλεκτρισμένη» η σύγχρονη ζωή που η έλλειψη φτηνού ηλεκτρικού ρεύματος την κάνει εντελώς μίζερη.

Ακόμα και οι πιο «διαχρονικές» από τις βασικές ανάγκες -όπως η διατροφή, η στέγη, το ντύσιμο, η ιατροφαρμακευτική περίθαλψη (ή και ο ελεύθερος χρόνος), δεν μπορούν να αντιμετωπίζονται με κριτήρια παρωχημένα. Υπάρχει πια σήμερα τόση τεχνολογία και υψηλής ποιότητας εργατική δύναμη, ώστε μόνο η κερδοσκοπία μπορεί να αποτελέσει φραγμό για την αφθονία και την ποιότητα τους.

Η προπαγάνδα των αφεντικών περί του κόστους παραγωγής και ανταγωνιστικότητας έχει να κάνει με τον μεταξύ τους ανελέητο πόλεμο στο εμπόριο βασικών αγαθών και προσπαθεί να κρύψει ότι δεν υπάρχει κανένας αντικειμενικός λόγος να ζούμε στα όρια της επιβίωσης.

Η δεύτερη θέση μας, για την **προτεραιότητα της ανάδειξης του αδιαπραγμάτευτου των βασικών αναγκών** στους εργατικούς αγώνες, έχει να αντιμετωπίσει όλο τον ιδεολογικό συρφετό (ακροδεξιό μα και αριστερό) περί «εθνικής ανάπτυξης», που θεωρεί σαν προτεραιότητα το πατριωτικό καθήκον. Με τις ανάλογες εκπώσεις στις εργατικές ανάγκες που αυτό υπονοεί, αλλιώς και σαν ένα βασικό και δημοφιλές δόγμα γύρω από το εμπόριο της εργατικής δύναμης, που είναι η βάση της καπιταλιστικής μεταφυσικής. Σύμφωνα μ' αυτό, η εργατική δύναμη αποτελεί ένα εμπόρευμα σαν όλα τα άλλα και πρέπει η τιμή της να υπακούει στις διακυμάνσεις που προκαλούνται από την προσφορά και τη ζήτηση της. Αυτό που ισχύει γενικά (όπως μας ήνε διάφορα καθάρματα) είναι ότι όταν η αγορά μπορεί να απορροφά την προσφορά υποτίθεται ότι όλα πάνε καλά και οι τιμές ικανοποιούν τις απαιτήσεις των πωλητών. Σε πραγματικές συνθήκες, βέβαια, ακόμα και στις

καλές εποχές ο βασικός μισθός βρίσκεται αιωνίως στα όρια της επιβίωσης.

Τι συμβαίνει όμως όταν κάτι δεν πουλιέται; Όταν απορρυθμίζεται δηλαδή αυτή η «ιδανική σύμφαση» μεταξύ προσφοράς και ζήτησης; Τότε ή πέφτει δραματικά η τιμή του, μέχρι να βρει, αν βρει, κάποιο όριο που να παρακολουθεί τον ρυθμό ζήτησης, ή αποθηκεύεται, μέχρι να υπάρξουν ευνοϊκές συνθήκες για να ξαναμπει στην αγορά, ή καταστρέφεται (δια μιας ή σιγά-σιγά). Το ίδιο, σύμφωνα με την (και καλή) νομοτέλεια που περιγράφουμε, πρέπει να συμβαίνει και με την τιμή της εργασίας.

Εντάξει, λοιπόν... Όταν μιλάμε για πράγματα –που ούτε ζωτικές λειτουργίες έχουν, ούτε κοινωνική ζωή– αυτό που συμβαίνει είναι, ας πούμε, μια αναγκαστική αναδίπλωση που επιβραδύνει την εμπορική κυκλοφορία. Όταν όμως πρόκειται για ανθρώπους –που δεν έχουν διακόπτη λειτουργίας, δε μπαίνουν σε ψυγεία και δε κάθονται ήσυχα στοιβαγμένοι σε αποθήκες (αχ αυτές οι βασικές ανάγκες ιδιοτροπίες που βγάζουν!), η ίδια αυτή «εμπορική αναδίπλωση», ακολου-

θώντας την ίδια ιεροτελεστία (πτώση τιμής κλη), γίνεται μια μηχανή εξόντωσης για την εργατική τάξη, η οποία «τυχαίνει» να πρέπει να πουλά για να ζήσει κάτι που υποτίθεται ότι βρίσκεται σε περίσσια.

Έτσι απλά κάθε μικρό και μεγάλο αφεντικό σκκώνει το όπλο και μπαίνει στα χαρακώματα του ταξικού πολέμου, στοχεύοντας στην κατρακύλα του μόνου εμπορεύματος που μπορεί συνειδητά να αμφισβητήσει την κοστολόγησή του και να ανατρέψει τους κλασικούς νόμους της κερδοφορίας. Και μπορεί να το κάνει αυτό γιατί, ενάντια σε όλα τα ακλόνητα παράλογα αυτού του κόσμου, το υλικό αυτού του εμπορεύματος είναι οι ίδιοι οι εργάτες κι οι εργάτριες: γυναίκες και άντρες με βασικές ανάγκες και επιθυμίες που μπορεί να τις θεωρήσουν αδιαπραγμάτευτες. Κι αν γίνει έτσι, τότε θα αρχίσουν να «κοστίζουν» με τρόπο που θα ξεφεύγει από τα περιθώρια της επιχειρηματικής κερδοφορίας και των έκτακτων συνθηκών. Και τότε τα αφεντικά θα έχουν την απάντηση που τους αξίζει.

Στο 30/900 υποστηρίζουμε ότι η αστική τάξη και το κράτος έχουν περάσει στη **βίαση και αδιάλλακτη** διαχείριση του παλιού βραχνά τους, του εργατικού ζητήματος, με όλο το ρεπερτόριο που διαθέτουν (προπαγάνδα και καταστολή). Κι' αυτό όχι γιατί υπακούουν στις διαταγές κάποιου διευθυντηρίου (ευρωπαϊκού ή αμερικάνικου) αλλά γιατί θεωρούν ότι τώρα είναι η κατάλληλη ιστορική στιγμή να φέρουν σε πέρας την πάγια **βασική ανάγκη** του κεφαλαίου: τη φτηνή και υποταγμένη εργατική τάξη. Ας σηκώσουμε το γάντι μιλώντας όμως για τις δικές μας **βασικές ανάγκες**.

Ε, Ρε, Κατάρτιση Που Τους Χρειάζεται

Διαβάζουμε από τη σελίδα του Υπουργείου εργασίας: «*Καλωσορίσατε στο σύστημα επιχορήγησης **ωφεληομένων** με Επιταγές Κατάρτισης για τη λήψη υπηρεσιών επαγγελματικής κατάρτισης και πιστοποίησης, του Υπουργείου Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης. Το **Training Voucher** αφορά στη λειτουργία ενός συστήματος παροχής και διαχείρισης υπηρεσιών εκπαίδευσης και επαγγελματικής κατάρτισης που προσφέρει τη δυνατότητα στους άμεσα ωφελομένους να λαμβάνουν υπηρεσίες κατάρτισης από πιστοποιημένους Παρόχους*».

Ο ωφελούμενος λοιπόν αμείβεται με 490 ευρώ το μήνα και 427 για κάτω των 25 ετών. Οι ασφαλιστικές εισφορές πληρώνονται από τον οαεδ, χωρίς επιδόματα άδειας, δώρα γιορτών, τριετίες ή άλλα επιδόματα που απορρέουν από τις σπουδές και την ειδίκευση του εργαζομένου. (Όχι ωφελούμενος αλλά ευεργετημένος, κωλόφαρδος θα λέγαμε! Νομίζουμε ότι τα αφεντικά μας χλευάζουν με τον τρόπο τους).

Το εν λόγω πρόγραμμα εξαπλώνεται ουσιαστικά σε όλη την αγορά εργασίας: οικονομία-διοίκηση, παιδαγωγικά, τεχνικά, περιβάλλον, μεταποίηση, μεταφορές, πρόνοια, κοινωνική φροντίδα (όπως μας πληροφορεί για τους τομείς δράσεις του προγράμματος ένα από τα πολλά κεκ που μεσολαμβάνω ως πάροχοι στον τομέα της εκπαίδευσης). Μια διευκρίνιση εδώ: σαν πάροχοι αναφέρονται διάφορα κεκ που τροφοδοτούν με τζάμπα εργασία ιδιωτικές επιχειρήσεις, δήμους, νοσοκομεία, ασφαλιστικά ταμεία κλη δικαιολογώντας το σαν πρακτική εξάσκηση. Η ιστοσελίδα της γασε μας ανακοινώνει: «*Το κεκ **ινε/γσσε** [!!!] συμμετέχει με τα πιστοποιημένα παραρτήματα του σε όλη την Ελλάδα στη δράση του Υπουργείου Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης και Πρόνοιας με τίτλο «**Επιταγή εισόδου στην αγορά εργασίας για άνεργους νέους ηλικίας***

έως 29 ετών», στο πλαίσιο του ευρωπαϊκού προγράμματος «Ανάπτυξη Ανθρώπινου Δυναμικού», το οποίο χρηματοδοτείται με πόρους της Ελλάδας και του ευρωπαϊκού κοινωνικού ταμείου. Η δράση αφορά στην επιχορήγηση ανέργων νέων για συνεχιζόμενη επαγγελματική κατάρτιση με επιταγές κατάρτισης (training vouchers) και πρακτική άσκηση σε επιχειρήσεις του ιδιωτικού τομέα. Το ΚΕΚ ΙΝΕ/ΓΣΕΕ διαθέτει πολύχρονη εμπειρία στην κατάρτιση και συνεργάζεται με μεγάλο δίκτυο επιχειρήσεων, προερχόμενων από διάφορους κλάδους της οικονομίας, για την υλοποίηση πρακτικής άσκησης σε όλα τα θεματικά αντικείμενα της πρόσκλησης. Τα προγράμματα θα υλοποιηθούν σε όλη την Ελλάδα στις πιστοποιημένες δομές του».

Με τέτοιους πιστοποιημένους φίλους τι να τους κάνεις τους εχθρούς;!

Η γσσε, που είναι υποτίθεται εξουσιοδοτημένη να υπερασπίζεται το βασικό μισθό και τα εργατικά δικαιώματα, στην ουσία διαφημίζει και συμμετέχει άμεσα στην εργατική υποτίμηση. Αλλά έτσι είναι! Το τραίνο της εθνικής ανάπτυξης θέλει ενόπλη στους μηχανοδηγούς του! Σα να ήλεμε: «Το ΙΝΕ/ΓΣΕΕ διαθέτει πολύχρονη

πατριωτική εμπειρία και σχετική κατάρτιση, ενώ συνεργάζεται με μεγάλο δίκτυο επιχειρήσεων...». Προσόν μεγάλο, ειδικά αυτό το τελευταίο, ε; Να συνεργάζεσαι, ρε παιδί μου, να μην είσαι κανένας κολλημένος!

Εν τω μεταξύ, ενώ οι δικές μας τσέπες (που είμαστε απαιτητικοί και δε συνεργαζόμαστε κλη, κλη) έχουν κολλήσει πραγματικά από την αφραγκία, κάτι κεκ ιδιωτικά και θεσμικά, κάτι μκο, κάτι εκκλησίες, γεμίζουν τα παγκάρια και ρεφάρουν από τυχόν χασούρες μέσα στη κρίση. Ενώ τα αφεντικά, τα αδικοτυπημένα, έχουν τζάμπα εργάτες και εργάτριες. Τζάμπα, ναι μεν, αλλά και κάπως. Κάπως πολύ ριγμένοι για να μην είναι θυμωμένοι, δε βρίσκετε; Και οι θυμωμένοι μπορεί να καταπιούν το θυμό τους κάποιες φορές, αλλά γενικά δεν θέλουν να είναι συνεργάσιμοι και μάλλον χαίρονται να φτύνουν πάνω στους κώδικες δεοντολογίας (γιατί υπάρχει και τέτοιος στα εν λόγω προγράμματα).

Το Πανί Και Η Δαντέλα

στιγμιότυπα από την ιστορία της εργασίας του καθαρισμού

Μιας και είναι της μόδας να λεί ο καθένας την άποψή του για το θέμα της μονιμότητας στο Δημόσιο, να πούμε κι εμείς αυτό που μας αναλογεί. Όχι βέβαια για να «συνεισφέρουμε στην συζήτηση». Αυτό θα το κάναμε στην περίπτωση που μιλούσαν για τον εαυτό τους οι ίδιοι οι εργάτες κι οι εργάτριες που απολύονται από τις δουλειές τους. Όταν, όμως, ο διάλογος γίνεται μεταξύ της τάξης των αφεντικών μας και κάποιων «φίλων των εργατών»-φίλων που κατανοούν, ωστόσο, ότι «πρέπει να γίνουν ριζικές αλλαγές στο όνομα της βιωσιμότητας του εθνικού χρέους», γνέφοντας συγκαταβατικά το κεφάλι στους τυράννους των ζώων μας, εμείς σιωπούμε. Και ακονίζουμε τα νύχια μας...

Λοιπόν, σας θυμίζει κάτι;

{...} Παρατηρήθη, ότι κατά το πλείστον αι καθαρίστριαι, ως μονιμοποιηθείσαι εις τακτικάς θέσεις, κρίνονται προφανώς ότι εξησφαλίσθη και κατεχυρώθη η εν τη υπηρεσία παραμονή των, ου μόνον παραμελούσι να εκτελίσωσι τα καθήκοντα αυτών κατά καλόν τρόπον, αλλά κατά το πλείστον υπό διάφορα νομιμοφανή προσχήματα, άτινα επικαλούνται, απουσιάζουσι συχνότατα εκ της υπηρεσίας των. {...}

Η καθαρεύουσα μπορεί να προδίδει (σε πολύ γενικές γραμμές) την περίοδο κατά την οποία γράφτηκε το παραπάνω απόσπασμα. Περίοδο κατά την οποία το ελληνικό κράτος, μέσω νόμων του κοινοβουλίου του, είχε ασχοληθεί έντονα

και συστηματικά με τις εργάτριες του καθαρισμού. Το παραπάνω απόσπασμα προέρχεται από την εισηγητική έκθεση του νόμου 751 του 1953, βάσει του οποίου καταργήθηκε η δημοσιοϋπαλληλική ιδιότητα των καθαριστριών.

Οι εργάτριες του καθαρισμού προσλήφθηκαν μόνιμα για πρώτη φορά στο δημόσιο τομέα μέσα στο 1943, με βαθμό και μισθό κλητήρα, δηλαδή ακριβώς στον πάτο της μισθολογικής κλίμακας. Στο 1943, τότε δηλαδή που οι ναζί (μαζί με Ιταλούς και Βούλγαρους) διοικούσαν αυτή την χώρα, ενώ ένα τμήμα του ντόπιου πληθυσμού έκανε «Εθνική Αντίσταση». Παρά το εσωτερικό αντάρτικο αλληλά και τον πόλεμο που

μαίνονταν στην ηπειρωτική Ευρώπη, το καπιταλιστικό σχέδιο στην Ελλάδα φαίνεται πως εξελισσόταν (σχεδόν) ομαλότητα. Τα πρώτα σημάδια εξάπλωσης του δημόσιου τομέα είχαν ήδη αρχίσει να εμφανίζονται: δημόσιες υπηρεσίες, μαζικά σχολεία και νοσοκομεία, τράπεζες κτλ ξεπηδούσαν από 'δώ κι από 'κεί. Παράλληλα, κάποιες φρέσκιες κεϋνσιανές ιδέες είχαν ήδη τεθεί σε εφαρμογή και το ελληνικό κράτος ξεκινούσε να ασχολείται συστηματικά με την κεντρική οργάνωση και διαχείριση του εμπορεύματος εργασία. Μέσα σε αυτό το κλίμα άρχισε να δημιουργείται η (κοινωνική) ανάγκη όλοι αυτοί οι (νέοι) δημόσιοι χώροι κάπως

να καθαρίζονται. Για παράδειγμα, γνωρίζουμε πως μέχρι ο καθαρισμός των τραπεζών αρχίσει να γίνεται από μισθωτές καθαρίστριες, οι κλητήρες είχαν αναλάβει αυτό το καθήκον. Το ίδιο συνέβαινε και σε άλλους δημόσιους (και μη) χώρους, όπου για την εργασία του καθαρισμού υπήρχαν εργάτες ή εργάτριες γενικών καθηκόντων.

Η πρώτη συλλογική σύμβαση εργασίας για τις εργάτριες καθαρισμού ψηφίστηκε λίγο νωρίτερα, το 1937, επί δικτατορίας Μεταξά. Ψηφίστηκε, δηλαδή, σε μια περίοδο κατά την οποία σχηματιζόταν η ελληνική εκδοχή του λεγόμενου «κράτους πρόνοιας» και η εργασία της «παροχής

υπηρεσιών καθαρισμού» φαίνεται ότι άρχιζε να γιγαντώνεται. Η ελληνική αστική τάξη και το ελληνικό κράτος, πιεζόμενοι αφενός από τις εργατικές διεκδικήσεις (οι οποίες στον Μεσοπόλεμο ήταν σοβαρές και μαχητικές!) και αφετέρου από την συνοδική αλληλαγιά του καπιταλιστικού σχεδίου, αναγκάστηκαν να δώσουν γενναίες αυξήσεις στον κλάδο. Η εφημερίδα με το χαριτωμένο όνομα Εργατική Ελλάς (1 Νοεμβρίου 1937) έγραψε επ' αυτού:

Με την υπογραφή της συλλογικής συμβάσεως η Εθνική Κυβέρνησις εβελτίωσε αισθητά την οικονομική θέση της τάξεως των καθαριστριών. Πριν να υπογραφή η συλλογική σύμβασις οι καθαρίστριες έπαιρναν μισθό της τάξεως των 400-500 δραχ. το μήνα. Τώρα παίρνουν 800 δραχ. Γι' αυτό η φτωχή αυτή τάξις των εργαζομένων αυτών γυναικών θα ευγνωμονεί αιωνίως τον προστάτη των εργατών κόν Ιωάννην Μεταξάν.

Αυτή η συγκεκριμένη κατηγορία εργατριών δεν εμφανίστηκε από το πουθενά στο δημόσιο

προσκήνιο. Δεν θα μπορούσε, άλλωστε. Αυτό μας διδάσκει (και σ' αυτό μας βοηθάει) η ιστορία: να αποφεύγουμε τις πρόχειρες εκπλήξεις. Η μισθωτή καθαρίστρια¹ εν μέρει κατάγεται ιστορικά από την εργατική φιγούρα της υπηρέτριας, δηλαδή της μισθωτής εργάτριας που παρέχει οικιακή εργασία. Αυτή η εργάτρια (η οικιακή υπηρέτρια) «βγήκε» για πρώτη φορά απ' το ελληνικό σπίτι κατά την διάρκεια του Μεσοπολέμου. Η υπηρεσία της προεκτάθηκε (υλικά και συμβολικά) στον δημόσιο χώρο, η εργασία της «κομματιάστηκε» σε επιμέρους μικρο-εργασίες, που μάλιστα μπορούσαν να εκτελεστούν με την βοήθεια και της μηχανής², και οι

σχέσεις που ρύθμιζαν την εργασία της ανατράπηκαν μια για πάντα. Από το «δίκαιο της συγγένειας» που όριζε τη δουλειά της, πέρασε στη ρύθμιση της εργατικής νομοθεσίας: από «αόρατη» έγινε «ορατή» και από «υποτελής ψυχοκόρη» έγινε «εργάτρια με μισθό και ωράριο».

Αν θέλουμε, βέβαια, να είμαστε ακριβολόγοι πρέπει να επισημάνουμε ότι αυτή η μετεξέλιξη δεν έγινε και τόσο ομαλά, αλλήλ οι λίγες γραμμές τούτης της αναφοράς δεν μας επιτρέπουν να επεκταθούμε. Ας πούμε μόνο ότι τα πράγματα δεν έγιναν ξάφνου ρόδινα για τις υπηρέτριες με το που άρχισαν να «εξελισσονται» σε καθαρίστριες. Η έμμισθη οικιακή εργασία

στην Ελλάδα μέχρι και το 1951 δεν ρυθμιζόταν από εργατικές διατάξεις, αλλήλ από αστυνομικά διατάγματα³! Ορίστε, για παράδειγμα, τι όριζε μία αστυνομική διάταξη του 1918 για τις προϋποθέσεις εργασίας μιας οικιακής υπηρέτριας.

Πας υπηρέτης ή υπηρέτρια οφείλει να είναι εφωδιασμένος δι' ειδικού Δελτίου, υπογεγραμμένου και εσφραγισμένου παρά της Αστυνομικής Διευθύνσεως, φέροντος την φωτογραφία αυτού και παρέχοντος πληροφορίας περί της ταυτότητος και της ηθικής αυτού υποστάσεως.

1 Τονίζουμε τη λέξη μισθωτή γιατί πρέπει πάντα να υπενθυμίζουμε ότι η εργασία του καθαρισμού του σπιτιού γινόταν (και κυρίαρχα γίνεται ακόμα) άμισθα. Από τις άμισθες γυναίκες οικιακές εργάτριες –γνωστές ευρύτατα με το όνομα «νοικοκυρές», «σύζυγοι» κ.ά. Και αυτό έχει μεγάλη σημασία να το επαναλαμβάνουμε...

2 Λέγεται ότι στον Μεσοπόλεμο, και με την είσοδο των νέων συσκευών οικιακής τεχνολογίας (π.χ. σιδερώστρα, ραπτομηχανή, μαγειρικός φούρνος κ.ά.), η οικιακή εργασία ταιλοροποιήθηκε, δηλαδή αναλύθηκε σε βασικές και επιμέρους εργασίες. Αυτή η διαδικασία έγινε παράλληλα με (και χάρις στην) αναδιάρθρωση της βιομηχανικής παραγωγής.

3 Για περισσότερα βλ. Ποθητή Χαντζαρούλη, Σμιλεύοντας την υποταγή: οι έμμισθες οικιακές εργάτριες στην Ελλάδα το πρώτο μισό του εικοστού αιώνα, 2012.

Εργολάβοι

ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ

Καλοί

Άνθρωποι

Στις αρχές του Νοέμβρη ο υπουργός Εργασίας ανέφερε σε ραδιοφωνική συνέντευξη πως ο νέος νόμος που ετοιμάζεται για το καλοκαίρι θα προβλέπει, μεταξύ άλλων, επέκταση του θεσμού της ενοικίασης εργαζομένων και σε άλλες υπηρεσίες του δημόσιου πέραν της καθαριότητας και της φύλαξης. Παράνω διευκρινίσεις δεν δόθηκαν, κι έτσι δεν ξέρουμε αν η ιδέα είναι να επεκταθεί το λεγόμενο outsourcing και σε άλλους τομείς ή να χρησιμοποιούνται εταιρείες ενοικίασης εργαζομένων για να καλυφθούν θέσεις που θα μείνουν κενές λόγω των απολύσεων στο δημόσιο. Πιθανότατα πρόκειται να γίνουν και τα δύο, αφού ήδη εφαρμόζονται και τα δύο.

Στην πρώτη περίπτωση το δημόσιο -ή μια οποιαδήποτε μεγάλη επιχείρηση- υπογράφει σύμβαση έργου, εκχωρώντας για το μέλλον ένα κομμάτι της λειτουργίας του, π.χ. τη φύλαξη ή την καθαριότητα ή ολόκληρο το τμήμα λογιστηρίου του τάδε υπουργείου. Ο εργολάβος χρησιμοποιεί προσωπικό που έχει προσλάβει ο ίδιος, με συμβάσεις που ακολουθούν προφανώς σε διάρκεια τη σύμβαση του έργου στην καλύτερη περίπτωση -όχι αορίστου χρόνου δηλαδή. Είναι γνωστό εδώ και χρόνια, μέσα από τη συνδικαλιστική δουλειά των καθαριστριών αλλιά και μετά τη δολιοφωνική επίθεση στην Κωνσταντίνα Κούνεβα πριν πέντε χρόνια, τι όρους εργασίας επιβάλλουν οι εργολάβοι: παραβιάσεις στα ωράρια και στις

πληρωμές, πιέσεις, εκβιασμοί, εκφοβισμοί, επιθέσεις, και λοιπές μαφιόζικες πρακτικές.

Στη δεύτερη περίπτωση το δημόσιο -ή μια οποιαδήποτε επιχείρηση- χρησιμοποιεί «δανεικούς» ή «νοικιασμένους» εργαζόμενους για να καλύψει θέσεις εργασίας. Μιλώντας με νομικούς όρους, υπάρχουν δύο τρόποι μέσω των οποίων συμβαίνει αυτό την τελευταία εικοσαετία στην Ελλάδα: Πρώτον, ο λεγόμενος «γνήσιος δανεισμός εργαζομένων». Θεωρητικά στην περίπτωση αυτή, εργαζόμενοι σε μια χ επιχείρηση παραχωρούνται για σύντομο χρονικό διάστημα σε μια ψ επιχείρηση, με δεδομένο ότι αυτές οι επιχειρήσεις είναι γενικά συνδεδεμένες και συνεργαζόμενες (π.χ. ανήκουν στον ίδιο όμιλο). Ήδη από τις αρχές της δεκαετίας του '90 χρησιμοποιείται κυρίως στις τράπεζες αυτή η πρακτική στις προσλήψεις, με πρωτεργάτη την Εθνική Τράπεζα. Στην πραγματικότητα εμφανίζονται θυγατρικές εταιρείες του μεγάλου ομίλου, πολλές φορές εταιρείες-μαϊμού, που προσλαμβάνουν τους εργαζόμενους για να τους δανείσουν στη συνέχεια στο μεγάλο όμιλο. Το αποτέλεσμα είναι, και αυτό αποτελεί μια συνήθη εικόνα στις τράπεζες και όχι μόνο, μέσα στον ίδιο χώρο να δουλεύουν άνθρωποι -για μήνες ή για χρόνια μαζί- που ο καθένας εργάζεται για διαφορετικό εργοδότη. Έτσι πληρώνονται διαφορετικά, έχουν διαφορετικά ωράρια, διαφορετικές συμβατικές υποχρεώσεις και δικαιώματα. Εννοείται φυσικά ότι οι «δανεικοί» υπάλληλοι βρίσκονται σε πολύ χειρότερη μοίρα από τους μόνιμους.

Δεύτερον, υπάρχει ο λεγόμενος «δανεισμός κατ'επάγγελμα», που θεσμοθετήθηκε νομικά το 2001 (νόμος 2956). Εδώ ο αρχικός εργοδότης είναι μια επιχείρηση που δουλειά της είναι αποκλειστικά να νοικιάζει εργαζόμενους (η λεγόμενη Εταιρεία Προσωρινής

Απασχόλησης¹, όπως είναι ο επίσημος ευφημισμός). Ο εργαζόμενος υπογράφει σύμβαση με την ΕΠΑ, πάντα ορισμένου χρόνου, στην οποία προβλέπεται ότι ο πρώτος θα παρέχει την εργασία του σε τρίτους. Η ΕΠΑ υπογράφει με την τρίτη επιχείρηση σύμβαση εμπορικού δικαίου, στην οποία -φυσικά- προβλέπεται ότι θα κρατάει ένα κομμάτι του μισθού του εργαζόμενου (υποτίθεται έως 18% αλλιά στην πραγματικότητα πολύ περισσότερο). Εβδομήντα έως εκατό χιλιάδες είναι οι εργάτες υπηρεσιών που δουλεύουν με τέτοιο τρόπο σήμερα, κυρίως στο δημόσιο, στις τράπεζες αλλιά και στις μεγάλες ξενοδοχειακές μονάδες.

Υποτίθεται πως το νομικό πλαίσιο «προστατεύει τους ενοικιαζόμενους εργαζόμενους» και απαγορεύει την ενοικίαση στον ίδιο εργοδότη για πάνω από 18 μήνες -αν περάσει το 18μηνο ο εργοδότης πρέπει να σου κάνει πρόσληψη αορίστου χρόνου. Και έτσι τι μπορεί π.χ. να συμβεί; Να προσλαμβάνεσαι από την Εταιρεία Προσωρινής Απασχόλησης για να σε στείλουν στην εταιρεία χ, να λήγει η σύμβασή σου, να βγαίνεις στο ταμείο, να προσλαμβάνεσαι από άλλη ΕΠΑ για να επιστέψεις ίδια θέση στην εταιρεία χ, να λήγει σύμβασή σου, και ξανά τα ίδια. Και μπορείς -στην καλή περίπτωση- να είσαι για 5 και 6 χρόνια στην ίδια καρέκλα, με έναν άθλιο φυσικά μισθό, μέσα από διαρκείς συμβάσεις ορισμένου χρόνου με διαφορετικούς εργοδότες.

Οι εργολαβίες και οι ενοικιάσεις, στο δημόσιο ή αλλού, δεν εξασφαλίζουν μόνο

φθινή εργασία. Άλλωστε τα τελευταία χρόνια η επίθεση στην εργατική τάξη έχει πετύχει τη φθινή εργασία έτσι κι αλλιώς, σε όποιο εργασιακό καθεστώς. Εξασφαλίζουν επιπλέον τον κατακερματισμό των εργατών, τον φόβο και την ανασφάλεια. Και, ειδικά στην περίπτωση της ενοικίασης, όταν για αλλήλον δουλεύεις αλλιά από αλλήλον πληρώνεσαι, τα αφεντικά κερδίζουν κυρίως μέσα από τη σύγχυση και την αδυναμία μας. Γιατί μέσα στη μισθωτή σχέση, ο εργάτης παραμένει μόνος απέναντι σε ένα αφεντικό που, σαν τη λερναία ύδρα, έχει πολλά κεφάλια. Και με δεδομένο ότι η ενοικίαση εργαζομένων αναπτύσσεται ραγδαία σε ολόκληρη την Ευρώπη, ένα από τα πολλά που έχουμε να κάνουμε είναι να βρούμε τρόπους για να αναγνωρίζουμε **ως εργάτες και εργάτριες τα κοινά μας συμφέροντα**, αυτά που χίλιους τρόπους έχουν ρίξει στη μάχη τα αφεντικά για να αποκρύψουν.

1 Στην Ελλάδα δραστηριοποιούνται μερικές δεκάδες τέτοιες Εταιρείες Προσωρινής Απασχόλησης, εκ των οποίων επτά πολυεθνικές μοιράζονται το μεγαλύτερο κομμάτι της πίτας. Ενδεικτικά η Adecco, πολυεθνική με έδρα την Ελβετία με πάνω από 20 δις ευρώ ετήσιο κύκλο εργασιών, νοικιάζει στην Ελλάδα πάνω από 25000 εργαζόμενους. Αντίστοιχο είναι το νούμερο και για την αμερικανική Manpower.

Αποσπασματική αφήγηση σε πρώτο πρόσωπο, ειδικά αφιερωμένη σε όσους μας ζητίζουν τα κεφάλια ότι τάχα «στην Ελλάδα δεν έχει εργατική τάξη». Επίσης αφιερωμένη στους περισσότερους από 'μας, που κυκλοφορούμε με τα ΜΜΜ διατηρώντας την αφεληή αίσθηση ότι τρένα, λεωφορεία και σταθμοί μυστηριωδώς «αυτοκαθαρίζονται». Και φυσικά στα παπαγαλάκια του φόβου, στους εργατοπατέρες, και στον καθένα και την καθεμιά που στη συζήτηση για αγώνες και διεκδικήσεις το πρώτο που 'χει να πει είναι η πτοπάθεια του «αυτά δε γίνονται!».

(Ή αλλιώς: **ΣΚΑΤΑ ΣΤΟΥΣ ΕΡΓΟΛΑΒΟΥΣ - RESPECT ΣΤΙΣ «ΑΟΡΑΤΕΣ»**)

[...] Πραγματικά εκεί στα λεωφορεία είναι η χειρότερη δουλειά που μπορεί να βρει ένας άνθρωπος. Δούλεψα εκεί πέντε χρόνια –ουδέν μονιμότερο του προσωρινού, που λένε! Την εποχή εκείνη που χρειαζόμουν άμεσα δουλειά μόνο αυτό υπήρχε –κι ακόμα και τώρα, εκεί δουλειά έχει πάντα, άμα θέλεις. Και όταν πήγα εκεί, αν δεν ήταν η γυναίκα αυτή που την ήξερα, θα είχα φύγει από την πρώτη βραδιά. Παρέμεινα το πρώτο βράδυ και έτσι έμεινα πέντε χρόνια. Εκείνη έφυγε σε 2-3 μήνες, εγώ παρέμεινα [γελάει]. Είναι η χειρότερη δουλειά. Και όπως λέει και μια συνάδελφος «να 'χεις και τους μάγκηδες τους οδηγούς να σου πουλάνε τη μαγκιά τους, γιατί νομίζουν ότι οι καθαρίστριες είμαστε τα σκουπίδια... Ε, ρε μάγκα μου, είμαι καθαρίστρια αηλιά έχω καλύτερη αξιοπρέπεια από σένα. Είμαι περήφανη, μεγάλωσα τα παιδιά μου μ' αυτά τα χέρια».

Εγώ, λοιπόν, όταν πρωτοπήγα, τα δυο πρώτα χρόνια καθάριζα με πετρέλαιο. Όλη νύχτα με πετρέλαιο. Όλα καθαρίζοντουσαν με πετρέλαιο και λάδι. Αυτά τα μερσεντές, τα καφέ τα λεωφορεία που βλέπετε, αυτά όλα καθαρίζοντουσαν με πετρέλαιο και λάδι. Όλα. Τα μπεζ που είναι πάνω, και γύρω κάποια που έχει, τα τρίβαμε με ένα άλλο φάρμακο πάρα πολύ δυνατό, γιατί έπρεπε να βγάλουμε τις μουτζούρες και τα λοιπά. Κάναμε όλα τα τζάμια γύρω γύρω, και σφουγγαρίζαμε και μέσα τα λεωφορεία. Κάθε βράδυ, στο δωρο μας, κάναμε 20 λεωφορεία. Η κάθε μία. Έμπαινες και είχε εκεί σε ένα μπλοκάκι το όνομά σου και τα λεωφορεία που είχες στο όνομά σου και έπρεπε μετά εσύ να τα βρεις. Γιατί μπορείς να πούμε ο οδηγός να το είχε πάει συνεργείο. Μπορεί επειδή βιαζότανε να προλάβει το υπηρεσιακό να το αμόλαγε κάπου αλλού και να έπρεπε μετά εσύ να γυρίσεις χιλιόμετρα όλο το αμαξοστάσιο γύρω γύρω για να το βρεις να το καθαρίσεις. Είναι πάρα πολύ σκληρή δουλειά, οι συνθήκες πολύ άσχημες, δουλεύαμε στο ύπαιθρο με 50 βαθμούς το καλοκαίρι -γιατί έκανε που έκανε ζέστη, ερχότανε και το λεωφορείο ήδη ζεστό όταν έμπαινες μέσα και έσκαγες για να τα κάνεις όλα αυτά τρέχοντας να προλάβεις. Και τον χειμώνα επειδή χάνανε αέρα οι πόρτες και ανοίγανε, με 15 ρούχα ντυμένες, κι όλα αυτά για να δουλέψεις να βγάλεις καθαρά τα λεωφορεία.

Συν τοις άλλοις, είχανε γίνει και πάρα πολλή ατυχήματα. Γιατί εμείς τότε δεν είχαμε ούτε γιλέκα φωσφορούχα, και έπρεπε να κινιόμαστε ανάμεσα στα λεωφορεία για να βρίσκουμε το καθένα λεωφορείο που έπρεπε να καθαρίσουμε. Οπότε αυτοί τα ανάβανε όλη νύχτα και δουλεύανε, 20 λεωφορεία βου βου βου, και ερχότανε ένας το 'παιρνε, το πήγαινε στο πλυντήριο το 'πλενε, το ξανάφερνε, και ανάλογα τι ήθελε να κάνει. Εντωμεταξύ, όταν σχολάγανε και φεύγανε οι οδηγοί, επειδή βιαζόντουσαν να πάρουνε τα υπηρεσιακά να φύγουνε, τα αμοιότανε χωρίς χειρόφρενο. Έμπαινες εσύ τώρα μέσα να καθαρίσεις, κουνιότανε το λεωφορείο, έφευγε. Και ένα βράδυ φεύγει ένα, είναι η κοπέλα μέσα, δεν έχει προλάβει να πηδήξει, και πέφτει πάνω σε κάτι βαρέλια. Βγαίνει η κοπέλα, την πατάνε τα βαρέλια, σπάει κάτι πλευρά -ευτυχώς τα βαρέλια δεν ήταν γεμάτα- και γίνεται μια μεγάλη ιστορία, ντόρος κακός. Ε, όλοι το θάψανε το θέμα. Μούγκα - γιατί βέβαια το σωματείο της ΕΘΕΛ, για μας που ήμασταν στον εργοστάσιο δεν έδινε δεκάρα, βέβαια!

Τέλοσπάντων, εγώ όταν πήγα εκεί και τα είδα όλα αυτά τους είπα –κυρίως μετανάστριες ήτανε στη δουλειά, γυναίκες με μεγάλη ανάγκη, όλες– ότι ρε παιδιά, εδώ είναι νταχάου. Δηλαδή... Υπάρχει και μια αξιοπρέπεια. Να κάνουμε κάτι. Να διεκδικήσουμε. Να έχουμε παπούτσια. Μια στολή. Ένα γιλέκο. Έναν χώρο να αηλάζουμε. Ένα διάλειμμα. Αυτά. Τα αυτονόητα. Δεν είμαστε ζώα, είμαστε άνθρωποι. Τριάντα γυναίκες ήμασταν εκεί, αν το αποφασίζαμε... Γιατί επειδή τη δουλειά έπρεπε να την ξέρεις να την κάνεις, μας είχανε ανάγκη. Όχι να μας λένε «100 ευρώ κι άμα θες»!

Χριστουγεννιάτικο Παραμύθι

- Έρχεται!
- Ποιος;
- Ο Πολύφημος!
- Ο γνωστός, ο γίγας, ο τεράστιος, το λεβεντόπαιδο ο Πολύφημος; Θα τον δούμε επιτέλους;
- Ναι σου λέω, αυτός! Βιάσου, πρέπει να ετοιμαστούμε!
- Έρχεται! Έρθε!
- Πότε;
- Σε κάνα μήνα.

Και να τα μερεμέτια, ψήλωσε τις πόρτες να χωράει να μπει, φτιάξε τα ξύλινα πατώματα μη βουλιάξει μέσα το πόδι, φτιάξε μεγάλο κρεβάτι, καρέκλα και τραπέζι. Και τσίσε τα σφακτά να παχύνουν. Και άλλαξε στο λουτρό τη λεκάνη με γούρνα. Καθάρισε, πέταξε, βάψε, αγόρασε. Περνούν οι μέρες, έτοιμο το γλέντι, τα στολίδια, τα φαγητά, οι μουσικές. Και σκάει ένας τύπος 1,50 μέτρο με ανάταση...

Ειλικρινά, δε θυμίζει η πιο πάνω ιστορία τα χριστούγεννα; Μπορεί εν μέσω κρίσης να μην υπάρχει ο παροξυσμός προηγούμενων ετών και η προσδοκία του μεγάλου γλεντιού ή της απολαυστικής απόδρασης. Υπάρχουν όμως οι ίδιες αναλογίες.

Στην τηλεόραση βλέπεις σποτάκια του στυλ “24 μέρες ως τα χριστούγεννα” και από τέλη Οκτώβρη τα πρώτα στολίδια σε μαγαζιά. Αλλά όσοι δουλεύουν ξέρουν τι σημαίνει προεορταστική χριστουγεννιάτικη περίοδος. Υπερωρίες στη δουλειά για στολισμούς. Άγχος στις συνεννοήσεις για τις παραγγελίες. Φόρτωμα, ξεφόρτωμα και κουβάλημα. Πίεση να τελειώσουν τα βαψίματα. Κίνηση στα φανάρια και σφήνες από τα μηχανάκια. Γκρίνια του αφεντικού για τις υποχρεώσεις του μήνα (αν πληρώνει δώρο). Βιασύνη στους δήμους για τα λαμπάκια και τις πλακοστρώσεις. Τι σημαίνει δηλαδή; Εντατικοποίηση και τζάμπα υπερωρία.

Ο κύκλος των εργασιών και ο τζίρος των χριστουγέννων σαφώς έχει μειωθεί με την ύφεση. Το βάρος όμως που πέφτει στις πλάτες όσων εργάζονται αυξάνεται αυτή την περίοδο. Τα φρου-φρου και τα στολίδια μεταφράζονται σε εργασία. Και η πρεμούρα του εργοδότη να ξεπουλήσει την πραγμάτεια πάλι σε εργασία καταλήγει. Για παράδειγμα, δεν είναι σπάνια η εικόνα υπαλλήλων που εργάζονται σε κλειστά μαγαζιά τις Κυριακές ή

τις καθημερινές στις 12 η ώρα το βράδυ, καθαρίζοντας ή φτιάχνοντας το δέντρο.

Τρεχάλα λοιπόν για κάνα μήνα και βάλε από τη μία, άραγμα 5 μέρες από την άλλη. Μόνο με την ιδέα ότι έρχονται χριστούγεννα και το “κουράγιο, οι γιορτές πλησιάζουν” που λέει ο καθένας μας στον εαυτό του, το πράγμα πηγαίνει μια χαρά. Κόσμος στα μαγαζιά και χαμόγελα (ψεύτικα; αληθινά;). Φωτάκια και μουσικές μπίρι μπίρι. Τελικά οι γιορτές φτάνουν με μισά κέφια και φεύγουν πολύ πιο γρήγορα από όσο έρχονταν.

Μια νεαρή κοπέλα στον ηλεκτρικό στο Μοναστηράκι φορούσε κόκκινο σκούφο με λαμπάκια, στα μέσα Νοέμβρη. Ένας διάολος πιστρικός τσουλούσε κεφάλτος πάνω στην κινούμενη κουπαστή της σκάλας στην απέναντι αποβάθρα. Μέσα στον κόσμο γέλασε και της φώναξε κοροϊδευτικά: “Τι έγινε, ήρθαν τα χριστούγεννα και δεν το ξέρουμε;”

Γεια σου ρε γίγαντα Πολύφημε!

Πιο μετά, είχε πια φτιαχτεί το σωματείο των καθαριστριών, η ΠΕΚΟΠ, από το Ελληνικό πήγα στο άλλο αμαξοστάσιο στην Ανθούσα. Κι εκεί αλληλάζανε ακόμα μέσα σε ένα λεωφορείο -ενώ στο Ελληνικό είχαμε κάνει ένα «άλημα», είχαμε πάρει έναν χώρο. Αλληλάζανε σε ένα λεωφορείο παλιό. Και είχανε μια μικρή σομπούλα με ξύλα. Και παίρνει φωτιά. Άναψε το λεωφορείο, καήκανε τα ρούχα, μια κοπέλα από τα παράθυρα τη βγάθανε έξω... Να δεις τώρα όταν θέλουνε οι εργαζόμενοι: Το μαθαίνει το σωματείο, έρχονται με την τεχνική υπηρεσία του ΣΕΠ (Επιθεώρηση Εργασίας). Γίνεται καταγγελία, και είμαστε ΟΛΕΣ, όλες όμως έξω αποφασισμένες -γιατί φοβήθηκαν κιόλας, σου λέει εδώ θα καούμε σαν τα ποντίκια... Και σε δέκα λεπτά έχει έρθει κοντέινερ, έρχεται ο εργοστάσιος, γίνεται αυτό που ζητάμε. Και από τότε, αυτός ο εργοστάσιος κληρίνο. Ό,τι συνέβαινε, κληρίνο. Πιο μετά σε μια φάση που δεν μας είχε πληρώσει, μόλις πήγαμε να αντιδράσουμε -γιατί το είχαμε κάνει μια φορά και είχαμε δει ότι δουλεύει- ήρθε ο ίδιος τελικά και μας πλήρωσε. Ήρθε το σωματείο και βγαίνουμε όλες έξω. ΔΕ ΔΟΥΛΕΥΟΥΜΕ. Υπογράφουμε όλες ένα χαρτί, τον παίρνουνε τηλέφωνο, πληρώνει αυτός αμέσως και δίνει και αύξηση. Μάλιστα, επειδή ήτανε ο ίδιος ο εργοστάσιος και στο Ελληνικό, την πήρανε την αύξηση και εκεί, που δεν αντιδρούσανε.

Πηγαίναμε μια χαρά με αυτόν τον εργοστάσιο. Έρχεται μετά ο άλλος. Μπαίνει ο συνδικαλιστής στη μέση της ΕΘΕΛ. Του λένε «η τάδε, η τάδε και η τάδε είναι δικές μας». Ε, γίνεται η καινούρια σύμβαση και δεν τις παίρνει τις υπόλοιπες κοπέλες. Καινούριο προσωπικό. Κατάλαβες;

Το γράφουμε με ακόμα μεγαλύτερα γράμματα για να το εμπεδώσετε:

ΟΙ ΕΡΓΟΔΟΤΕΣ ΣΑΣ ΖΗΤΑΝΕ ΤΑ ΜΕΤΡΑ.

(Όχι η Μέρκελ, όχι η Λαγκάρντ, όχι η Τρόικα....)

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 21 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2013
Ανεξαρτησία - Αδελφότητα - Εμπιστοσύνη
www.elfty.gr

Ανοχή μέχρι 10.000 ευρώ χρέη στον ΟΑΕΕ
Οι εργαζόμενοι που έχουν χρέη στον ΟΑΕΕ μέχρι 10.000 ευρώ, μπορούν να αποπληρώσουν τα χρέη τους με 12 μηνιαίες δόσεις, χωρίς τόκο. Η απόφαση αυτή, που αφορά τους εργαζόμενους που έχουν χρέη στον ΟΑΕΕ, είναι η πρώτη βήμα στην κατεύθυνση της εξομάλυνσης των σχέσεων με τον ΟΑΕΕ.

Ο Ολι Ρεν σδειάζει το ελληνικό κεφάλαιο, υποστηρίζοντας ότι δεν απαιτεί η τράκα των εργασιακών Μεσοάσεων
“ΟΙ ΕΡΓΟΔΟΤΕΣ ΣΑΣ ΖΗΤΑΝΕ ΤΑ ΜΕΤΡΑ”
Το ελληνικό κεφάλαιο, που έχει υποστηρίξει τον Ολι Ρεν, είναι το ίδιο που έχει υποστηρίξει τον Ντόντο. Ο Ρεν, που είναι ο γιος του Ντόντο, είναι ο γιος του Ντόντο. Ο Ρεν, που είναι ο γιος του Ντόντο, είναι ο γιος του Ντόντο.

Νέο 48ωρο καύσης για δασοφύλακες στα ΑΕΙ
Οι δασοφύλακες στα ΑΕΙ θα περάσουν από 48ωρο καύση. Η απόφαση αυτή, που αφορά τους δασοφύλακες στα ΑΕΙ, είναι η πρώτη βήμα στην κατεύθυνση της εξομάλυνσης των σχέσεων με τον ΟΑΕΕ.

Εργαλός καύσης - τρώει σε τρία σημεία
Ο εργαλός καύσης τρώει σε τρία σημεία. Η απόφαση αυτή, που αφορά τον εργαλός καύσης, είναι η πρώτη βήμα στην κατεύθυνση της εξομάλυνσης των σχέσεων με τον ΟΑΕΕ.

Ο κομήτης στο Ιόνιο
Ο κομήτης στο Ιόνιο. Η απόφαση αυτή, που αφορά τον κομήτη στο Ιόνιο, είναι η πρώτη βήμα στην κατεύθυνση της εξομάλυνσης των σχέσεων με τον ΟΑΕΕ.

Η γλώσσα και η παλαιότητα
Η γλώσσα και η παλαιότητα. Η απόφαση αυτή, που αφορά την γλώσσα και την παλαιότητα, είναι η πρώτη βήμα στην κατεύθυνση της εξομάλυνσης των σχέσεων με τον ΟΑΕΕ.

ΓΙΑΤΙ ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΜΕΙΣ

Εμείς που καθαρίζουμε τα σχολεία και τα νοσοκομεία, που κτερίζουμε delivery τις πίτσες και τα δέματα, που λειτουργούμε τα βιβλιοπωλεία και τα cinema. Που κλαδεύουμε τις ροδακινιές και μαζεύουμε από

τα θερμοκήπια τα μαρούλια, που χτυπάμε τα ψώνια στα supermarket και επισκευάζουμε στα συνεργεία τ' αυτοκίνητα. Εμείς που διδάσκουμε στα φροντιστήρια, που παίρνουμε τηλέφωνα για προσφορές internet, που μοιράζουμε τα φυλλάδια, που σερβίρουμε τους καφέδες κι άλλα τόσα...

ΠΟΥ ΑΝ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΜΕ...

...Εμείς που ζούμε δουλεύοντας. Που μπορεί να περνάμε φροντίς κι ανασφάλειες από τη μισθό, αλλά για τον πρώτο ελάχιστο σπιντζέρ αν κάποιος στιγμή πετύχουμε τα παρτίκια γινώσκουμε ότι θα βρωμάει ο τόπος· αν κλειδώνουμε τους δίσκους μας θα είναι ούτως· αν παρατηρήσουμε τα ποτά μας θα τρανέει και δεν θα φεύγουμε κι αν αναμειχτούμε και φωνάξουμε από τη γωνιά μας θα μπερδεύονται οι σέρβερς. Εμείς, οι εκατοντάδες χιλιάδες των περήφανων αντρών και των απειλητικών γυναικών, οι συγγραφείς της ιστορίας. Εμείς, που έχουμε τη γνώση και τη δύναμη κι έχει σταματήσει να σταματήσει ο κόσμος. Εμείς, οι προς το παρόν σιωπηλοί κι αόρατοι, αυτού του τόπου **οι εργάτες κι οι εργάτριες**. Από την Ελλάδα, την Αλβανία, τη Βουλγαρία, την Αίγυπτο, το Πακιστάν, τη Σομαλία...**ΟΙ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΙ!**

ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ!

Η σύγχρονη εργατική τάξη, για να το πούμε κι αλλιώς. Όλοι εμείς, λοιπόν, με το μισθό μας καλύπτουμε τις βασικές μας ανάγκες. Κι όταν δεν δουλεύουμε, ζούμε: στον λιγοστό μας ελεύθερο χρόνο και στις άδειες μας τάσπες. **Ο μισθός που παίρνουμε (πρέπει να) μας επιτρέπει να ζούμε. Ο μισθός που παίρνουμε (υποτίθεται πως) πρέπει να μας καλύπτει τις βασικές μας ανάγκες.** Κι οι ανάγκες μας, κουράλες, είναι αδιαπραγμάτευτες. **Πιο κάτω δεν έχει...**

30/900

Αφίσα που κολλήθηκε το Δεκέμβριο του 2013 από τη συνέλευση του πλάνου 30/900

ΓΙΑΤΙ ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΜΕΙΣ

Εμείς που καθαρίζουμε τα σχολεία και τις οικοδομές, που κάνουμε delivery τις πίτσες και τα δέματα, που λειτουργούμε τα βιβλιοπωλεία και τα cinema. Που κλαδεύουμε τις ροδακινιές και μαζεύουμε από τα θερμοκήπια τα μαρούλια, που χτυπάμε τα ψώνια στα supermarket και επισκευάζουμε στα συνεργεία τ' αυτοκίνητα. Εμείς που διδάσκουμε στα φροντιστήρια, που παίρνουμε τηλέφωνα για προσφορές internet, που μοιράζουμε τα φυλλάδια, που σερβίρουμε τους καφέδες κι άλλα τόσα...

...Εμείς που μένουμε στο νοίκι σε ισόγεια και στα τριάρια συγκάτοικοι. Εμείς που δε μένουμε με τους γονείς μας, που κάποιοι από μας δεν έχουν καν γονείς εδώ κοντά. Που ξυπνάμε νύχτα και γι' αυτό δε μας βλέπετε. Που μας αρέσει η μουσική και το θέατρο, αλλά δεν προλαβαίνουμε να πάμε. Που έχουμε παιδιά κι έχουμε ανάγκες. Που το καλοκαίρι θέλουμε διακοπές και το χειμώνα ζέστη. Εμείς, που πριν τις «επιθυμίες», τη μανιοκαταθλιπτική κατάvalωση και τα κακόγουστα λούσα **έχουμε βασικές ανάγκες...**

ΠΟΥ ΑΝ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΜΕ...

...Εμείς που ζούμε δουλεύοντας. Που μπορεί να παίρνουμε ψίκουλα ή σφαίρες αντί για μισθό, αλλά για ένα πράγμα είμαστε σίγουροι: αν κάποια στιγμή πετάξουμε τις σφουγγαρίστρες μας θα βρωμίσει ο τόπος· αν κατεβάσουμε τους δίσκους μας θα πέσει πείνα· αν παρατήσουμε τις πάπιες μας θα τρέχουν και δεν θα φτάνουν· κι αν σκηωθούμε και φύγουμε απ' τα γραφεία μας θα μπλοκαριστεί το σύμπαν. Εμείς, οι εκατοντάδες χιλιάδες των περήφανων αντρών και των απειλητικών γυναικών, οι συγγραφείς της ιστορίας. Εμείς, που έχουμε τη γνώση και τη δύναμη κι άμα σταματήσουμε θα σταματήσει ο κόσμος. Εμείς, οι προς το παρόν σιωπηλοί κι αόρατοι, αυτού του τόπου **οι εργάτες κι οι εργάτριες**. Από την Ελλάδα, την Αλβανία, τη Βουλγαρία, την Αίγυπτο, το Πακιστάν, τη Σομαλία...**ΟΙ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΙ!**

ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ!

Η σύγχρονη εργατική τάξη, για να το πούμε κι αλλιώς. Όλοι εμείς, λοιπόν, με το μισθό μας καλύπτουμε τις βασικές μας ανάγκες. Κι όταν δεν δουλεύουμε, ζούμε: στον λιγοστό μας ελεύθερο χρόνο και στις άδειες μας τάσπες. **Ο μισθός που παίρνουμε (πρέπει να) μας επιτρέπει να ζούμε. Ο μισθός που παίρνουμε (υποτίθεται πως) πρέπει να μας καλύπτει τις βασικές μας ανάγκες.** Κι οι ανάγκες μας, κουράλες, είναι αδιαπραγμάτευτες. **Πιο κάτω δεν έχει...**